

Dekleti sta ostali pod drevesi, možaka¹ (saj je bil tudi Jakec že možak) pa na drevje.

Završale so veje, zapokalo deblo, in sladki sadovi so padali kakor toča po travi, po noskih, po glavicah, a mnogo jih je zdrknilo kar s peškami vred v Nežikin in Micikin želodček.

»O, kako so dobre! Tone in Jakec, kako, kako so dobre!« vzklika Nežika, Micika pa samo kima.

»Samo preveč ne hitita, če ne, se bo ta reč slabo končala,« svari Tone. Cajnice se polnijo . . . Vse zvrhane se smejó pod drevesi. Sladak je bil opravek; komaj zmorejo roke težo do hiše.

V hiši na belo pognjeni mizi diši malica . . . Da ni bilo dobrih cimbar, oj, kako bi zdaj grizli in drobili zobje! A želodček ne more in noče sprejeti ničesar več.

Vsak svojo cajnico je še prejel v dar, in treba je bilo misliti na pot proti domu.

Globoke sence so ležale na vrtu. Dolina je že pila prvi pozdrav noči, in planine so rdele v skrivnostnem objemu večerne zarje.

»Pozdravljena, Tone in Lenka! Paradiž je na Vrhéh, in vse je tu kakor pesem božja.«

Noč je pripeljala romarje v hišico pod zelenim gričkom; misli in srca pa so ostala v beli hiši na Vrhéh.

Likovič Joža:

Barski učenik.

*Iz svetle, bele šole,
na vas ponosno zroče,
je čuti šolarje pojoče:
Oj, tam za goro . . .*

*Mladostno stari učenik
na gosli lipove igrá,
klepetec v rebri vmes ragljá:
Oj, tam za goro . . .*

*Lisjak za lazom bevska,
klepetec ropota nevgnano,
učitelj gosla, misli vdano:
Oj, tam za goro . . .*
